

Předložená disertační práce zhodnotila formální, stylistickou a kontextuální analýzu malířské tvorby cremonského rodáka Antonia Campiho. Monografické zpracování Antoniovy malířské tvorby doplnilo ke stávajícím syntézám řadu informací, které byly v odborné literatuře doposud zcela vynechány – buď kvůli chybějící fotografické dokumentaci, nebo z důvodu, že badatel danou lokalitu nenavštívil. Práce zhodnotila Antoniovo dílo na základě revize archivního materiálu dochovaného v milánských a cremonských státních i církevních archivech, stejně jako na základě důkladného seznámení se sekundární literaturou. Chronologie Campiho produkce byla seřazena na základě stylistické a formální analýzy a zároveň byla obohacena o řadu srovnání z oblasti lombardsko-ligurského výtvarného prostředí. Pohled na Antoniovo dílo byl doplněn o kresby a deskové obrazy, které se v posledních letech objevily na trhu s uměním.

Díky tomuto zevrubnému rozboru se ozřejmilo, že jednoduchá definice starší italské odborné literatury, která Antonia Campiho chápala jako malíře, jenž svou tvorbou formoval základy Caravaggiova šerosvitného přístupu v posledních desetiletích 16. století a v prvních letech 17. věku, se ukázala jako nepřesná. Vyšlo najevo, že se s tímto názorem nelze více ztotožnit. Neustálé změny nálad, překvapení, nevypočitatelnost, neklid a osobitost, hlavní premisy lombardské kresby definované Bernhardem Degenhartem, byly pozorovány v tvorbě cremonského malíře průřezově od 50. do 80. let 16. století. Cremonský malíř přejímal do své práce zcela vědomě řadu podnětů. Byly potvrzeny vlivy ze Záalpi, Parmy, Mantovy, Ferrary, Florencie, Janova a Říma. Campi se nechal ovlivňovat vzory staršího bratra Giulia, Camilla Boccaccina, Parmigianina, Giulia Romana, Savolda, Michelangela, Salviata, Dürera, Heemskercka nebo Cambiasa. Zároveň během svého života bedlivě naslouchal přáním objednavatelů – nejvíce Karlu Boromejskému a cremonským radním, která mu napříště zapovídala experimenty bez jejich předchozího odsouhlasení.

Campi byl na druhé straně tvůrcem nových kompozic, které inspirovaly nejen jeho bratra Vincenza spolu s okruhem cremonských výtvarníků v čele s Lucou Cattapanem, Andreou Chiaveghinem a Giovannim Battistou Trottim, ale které také poutaly pozornost jeho soudobých milánských kolegů zvučných jmen, jakými byli Simone Peterzano, Giovanni Ambrogio Figino nebo Giovanni Paolo Lomazzo. Práce prokázala, že Campi se ve své plodné malířské produkci zabýval studiem světla a stínu na ploše obrazu. Jeho úsilí založené na tradici brešské školy podpořené kresbou podle živého modelu položilo základy šerosvitné malby, jež se v Lombardii rozvinula nejen v díle Caravaggiově, ale také v práci jeho bratra Vincenza, Tanzia da Varalla, *il Cerana* nebo Daniela Crespiho.

Na základě dosažených znalostí lze konstatovat, že Antonia Campiho musíme chápat jako malíře zlomové epochy, který během své kariéry osciloval mezi všeobjímajícím eklektismem, středoitalskou manýrou, reformním klasicismem a šerosvitnou malbou raného baroka.